

* * *

Od tedaj pa do letošnje zime Kameleona nisem več videl. V glavnem mestu sem ga srečal, pa ga skoraj nisem spoznal, pa saj je po pravici »Kameleon«. Obnošeno gosposko suknjo je imel, čevlje zakrpane, rmenkasto-zelen klobuk, noge so se mu nekako opotekale, obraz mu je upadel, nos pa je postal že kar višnjev. Videlo se mu je, da ni več v tako ugodnem gmotnem stanu, kakor se je razodeval na Gorenjskem.

Zvedel sem pri svojem prijatelju, ki je tega človeka tudi dobro poznal, da je dotična tvrdka (menda Schwindler & Co.), pri kateri je bil Kameleon glavni agent,

prišla ob vso veljavo. Zaradi tega poraza je tudi njega zadela bridka usoda. Od tedaj je služil še mnogim tvrdkam, a nobeni ne dolgo, ker je bil pijači preveč udan.

Jaz sem dejal sam pri sebi: »Ni bilo brez pomena, da je svoje dni pil iz izgubljenega raja' tam v Ameriki!« Vprašal sem še prijatelja: »Sedaj pač ni več tako izbirčen v jedi in pijači in tako preširen, kaj?« — »Ni, ni«, odgovoril mi je prijatelj, »večkrat sem ga videl, ko je šel v 'ljudsko kuhinjo' in oglasil se je tudi že pri kakem duhovniku — seveda bolj sramežljivo, — da bi mu tu pa tam pomagal iz zadrege.«

Naša železnica.

(Spisal *Ivan Zupanec.*)

edna sama beseda je storila, da se je hipoma premenila naša prej tako mirna dolina: zavrelo in zašumelo je v nji, kakor v sodu s slabim moštom, ali v panju pred rojem.

Ta veljavna beseda se sliši vsak dan in se glasi: železnica.

Sklenilo se je, da se bode gradila po naši dolini železnica. Vsi imenitni dogodki so se umaknili tej važni novici, zakaj vse je govorilo le o železnici.

Saboto večer je. Nekaj vaščanov se je zbralo pod košato lipo sredi vasi; ugibljejo kajpada o železnici. Od župana sem primaha dolg suh človek s čevlji na kveder in zelenimi volnatimi nogavicami, ki mu segajo do stegen — nosi jih pozimi in poletu čez jirhaste hlače,

kakor je videl tujca, ki je prišel lazit po naših hribih; telo mu pokriva starodaven 'frak', na glavi pa je širokokrajnat klobuk z raznovrstnimi peresi. Ko je pristopil bliže, vidimo, da ima oko, na katero je potisnjeno pokrivalo, pokvarjeno. Ta človek je občinski pisar — ali kakor rajši sliši: tajnik — Zarnikov Joža. Ker je bil v šolah glavnega mesta, pripoveduje mnogo zanimivostij, zato ga pod lipo zbrani vaščani pozdravijo z veseljem. Danes pa je prišel iz okrajnega mesta, zato ima polno torbico novic, posebno o železnici.

»Hola, Joža, k nam pristopi, k nam, da nam poveš, kaj si novega prinesel iz mesta!« kliče ga Kotarjev Tonček, radi bogastva imenovan tudi — »Rotšild«.

»Ne morem, imam opravka pri Andrejcu«, odreže se kratko pisar in jo mahne hitro v bližnjo hišo.

»Zakaj ga pa nisi poklical: Gospod tajnik«, ogласi se Skalar, majhen, rejen možiček; poznal je pisarjevo častilakomnost.

»E, bes te plentaj! Moj pisar je bil, saj sem bil šest let župan, pa bi ga klical za gospoda! Kaj ti ne pride na um! Smolar sitni je žejen, pa je. Opravka pa nima drugega, kakor da si namoči pri Andrejcu svoje vedno suho grlo s tepkovcem. Daj mu kakoršne si bodi pijače, pa boš videl, kako se mu razvozla jezik. Udarimo jo tudi mi k Andrejcu malo povasovat!« Tonček se potolče pri teh besedah bahato po žepu, v katerem zazvenči srebro.

K Andrejcu so radi zahajali sosedje, ker je bil vljuden in zveden mož, posebno pa, ker je imel vedno polno klet izvrstnega domačega mošta, s katerim je vselej rad postregel.

Sedaj, ko jo mahajo možje proti Andrejcu, poglejmo, kako je prišel Zarnikov Joža do časti, da pomaga očetu županu vladati našo občino.

Joža je hodil svoje dni v glavnem mestu v šolo; njegov oče ga je mislil, ker je kazal bistro glavico, izšolati za ‚gospoda‘. A sinček je bil malopridno seme, ker ga je bila razvadila mati. Ni se učil, ampak uganjal raznovrstne budalosti in se klatil z mestnimi pohajalci. Ko se nekega dne sprè s svojimi tovariši, naklestijo ga ti pošteno in mu izbijejo jedno oko. Radi slabega vedenja dali so mu v šoli slovo, in Jožek jo primaha s prazno glavo domov. Da se oče ni razveselil nadepolnega sina, ni treba praviti: položil ga je na klop in ga obdelal prav po vojaško. Ker oče ni maral več zanj, klatil se je od hiše do hiše, prosjačil in si služil s svojo učenostjo

bore novčiče; vsem je bil nadležen. Ko je občinski pisar Tolminec popustil radi slabe plače službo in naš kraj, pomagati si ni mogel naš župan drugače, kakor da je vzel našega učenjaka v službo. S svojim priliznjenim jezikom in vedenjem se je prikupil županu tako, da mu je ta celó dal svojo hčer v zakon. Pa tudi ljudstvo si je znal pridobiti na različne načine. Tako je postal nesrečni dijak »gospod tajnik«. Pri ljudstvu je imel veliko veljavo; če se mu je zameril kak župan, izgubil je svoje dostojanstvo pri prihodnji volitvi. Prizanesel ni niti svojemu tastu, ko se ga je naveličal. Najrajši je imel nevednega, da je bil pótém pisar župan, a župan — ničla. Bahal se je: »Če jaz hočem, izvoli se bukov štor za župana.« Toda njegova vedno večja oholóst ga je naposled pripravila ob zaupanju, večina občanov ga je začela črtiti.

Poglejmo k Andrejcu.

Za mizo pri peči sedi oblastno pisar. Gospodarju kaže razgrnjene spise in mu razlaga sodni odlok neke dolgotrajne pravde. Andrejec si je bil sicer nataknil naočnike, toda preklicanega nemškega spisa tudi naočniki ne morejo raztolmачiti brez pisarja. Glasno govoreč prazni Joža polič tepkovca in prigrizuje surovo meseno klobaso, s katero so mu postregli.

Kmalu za Jožo vstopijo v sobo naši možje s Tončkom na čelu.

»Bog vam daj dober večer, možje, vsem skupaj!« pozdravi jih vljudni Andrejec.

»Proč te pisarije! Kaj se pravdaš za tiste pol pedi zemlje! To so otročarije. Pomenimo se kaj poštenega!« kriči Tonček.

»E, ti lahko govoriš! Če bi dal komu tudi pol gozda, kaj bi se ti poznalo? Mi pa smo reveži«, odvrča ga Andrejec.

Pisar odgovarja na mnoga vprašanja le kratko. Ko pa prinese gospodar bokal najboljšega tepkovca, nakrat se mu odveže jezik. Ker Joža nikoli ni živel z nobeno pijačo v sovraštvu — morda z vodo —, prazni pridno kozarce.

»Bog vé, ali ni bosa ta, da se bo delala pomladi železnica? Jaz bi rekel, da je«, povzame besedo Tonček.

»Jaz bi tudi rekel, da se ne bo delala; i čemu pa tudi! Dosedaj smo živeli brez nje, homo tudi zanaprej! Ni res taka?« modruje Mihec, suh, priletan mož.

»Nikar tako ne govôri, Mihec! Železnice nam je treba, pa je«, pravi Andrejec. Le malokdaj je povedal kakšno tehtno, ker rajši je poslušal ter se smijal večkrat pomenljivo, če se je zinilo kaj, kar mu ni bilo povšeči.

»Mihec, ti ne veš, kaj govoriš! Molči rajši, ker iz tvojih ust pride le vsake kvatre kakšna pametna beseda«, pokara Mihca pisar.

Glasno pritrjevanje in smeh nastane po teh besedah.

»Železnice nam je treba, kakor ribi vode«, izpregovori počasi Kotarjev Tonček, zakaj neče zaostati za Jožo. »Ti, Mihec, pa še ne veš, kaj je železnica, saj še nisi prišel iz naše fare.«

»Šimonov zet mi je pravil danes, da se je stvar razdrla, da ne bo nič z železnico. Tako mu je pripovedoval Potov Blaž, ki je prišel včeraj iz mesta«, pripoveduje Skalar.

Daleč boš prišel, Skalar, če boš dolgo poslušal take ljudi«, izpregovori zopet pisar. »Mene poslušajte, možje, ne pa takih ljudij, ki nič ne vedó in le laži prenašajo. Vsakdo vé, da sem prišel danes iz mesta, kjer sem imel opravka pri okrajnem glavarju in sodniku. Govoril sem pa tudi z mestnim županom, ta pa je dobil telegram, da je deželni

zbor dovolil denar za železnico. Stvar pride potem še na Dunaj pred državni zbor in k cesarju. V enem mesecu je vse to gotovo. Potem se začne meriti, in kar je drugih takih stvari, te bodo tudi kmalu pri kraju. Na pomlad se začne delo, čez dve leti pa se bomo vozili v mesto za malo novcev. Tako je, da veste!«

»Torej je vendar res, da dobimo tega spaka v našo dolino«, pravi rdečelični voznik Pečnik, ki je prišel iz kuhinje, kamor je vedno najprej zahajal.

»Ti, Pečnik, za te bo pa slaba, ker se ne boš mogel več potikati po vseh kuhinjah naše doline in si pasti vedno lačni želodec s pečenko in cvrtjem«, zasoli mu jo Joža.

»Ti nesrečni človek! Kdo pa lazi po kuhinjah in se pase? Jaz plačam vse, kar snem in izpijem. Ti, ti si lazil po kuhinjah in se pasel, ko te je stari spodil od doma in si stikal, da si dobil kak grižlje v želodec, preprežen s pajčevinami. Če bi te ne bili mi redili, ne bil bi sedaj tajnik in se ne norčeval z nami, poštenimi ljudmi.« — Tako je govoril v jedni sapi Pečnik. Nobena reč ga ni ujezila bolj, kakor če si mu rekel, da hodi po kuhinjah. In vendar, kar časa je vozaril, bila je v vsaki gostilni njegova prva pot v kuhinjo. »Moram se malo pogreti, tako me zebe v kolena«, tako govoreč je sedel k ognjišču — nekoč si je ožgal celó hlače na kolnih, radi česar so ga tovariši radi zbadali — potem pa pripovedoval, kako je bolan. Ko je dognal, katera izmed jedij bi utegnila biti najboljša, izpregovoril je prav počasi in ginljivo: »Dajte mi malo na pladnik, saj sem še tešč.« Pladnik si je dal večkrat napolniti, vse pa je zalil s kuhanim vinom in črno kavo. To se je ponavljalo v vsaki gostilni, kjer so se ustavljali vozniki.

»Pečnik, če bi se mi ne zdelo za malo, povedal bi ti že pravo, pa je bolje, da molčim.«

»Bolje je, bolje stokrat, kakor da bi zabavljaj ljudem.«

Joža jezen umolkne.

»Lepo vas prosim, kaj pa bo vozila železnica, saj še vozniki nimamo ničesar prevažati«, govori Pečnik dalje. »Iz naše

vasi gré toliko blaga, da ga dvakrat naložim na ‚parizar‘, iz drugih vasij pa tudi ni, kdo vé kaj. Le to pomislite, to!«

»Saj bo samo zobotrebnikov šlo iz loške županije vsak dan železniški voz. Tako je rekel tamošnji župan Matija komisiji, ki je zapisavala, koliko blaga bo po priliki šlo po železnici«, pravi Čepov Jernejček.

Obraz iz japonskega življenja: Pri nauku.

(Po fotografiji.)

»Beži, beži, le Matiji verjemi! Ta se ti zlaže desetkrat, predno jedenkrat zine. Saj si bil že v loških hribih, torej veš, koliko se naredi te drobnjave. Jeden sam pot ti odnesem v odprtem košu, kar se izdelava vse leto«, odgovarja Pečnik Jernejčku.

»Nikar se ne pregovarjajte radi železnice! Naj se zida železnica ali ne zida! Še ne zmenim se zanjo, in tebi, Pečnik, se tudi ni treba, kakor se nismo

mi pri dragoncih«, reče duhoviti Ozebkov Peter. »Ko smo ‚atakirali‘ pri vojaških vajah na Ogrskem . . .«

»Kadar začneš z ‚atakiranjem‘, takrat poveš vselej kakšno debelo«, seže mu v besedo Belčev Matevž, črnobradati grajski hlapec.

»Boljša debela, kakor suha, posebno pa, če je resnična.«

»Ti, grajski Matevž, pusti, da govori Peter! Morda bo povedal danes resnico«,

izpregovori občinski pisar. O Petru je bilo sploh znano, da si je z resnico vedno navskriž.

»Tajnik, ti si pameten mož, samo misliti ne smeš, da sem se že kdaj zlagal. Tedaj, ko smo na Ogerskem ‚atakirali‘, — veste, to se pravi, da smo zgrabili sovražnika, pri vajah namreč — imeli bi dirjati čez železnični tir, pa, zlomek,

privleče se počasi dolg tovorni vlak, ki nam zapre pot. Železnični tir je bil v prekopu, a od brega do brega par sežnjev. »Fantje, za mano!« zakriči naš poveljnik, in mi jo udarimo za njim ter zletimo čez vlak na drugo stran. Ko jaz letim čez vlak, zapazim na vozu kondukterja, ki je bil prej pri nas za stražmeštra. To vam je bil vražji človek,

Obraz iz japonskega življenja: Obisk.

(Po fotografiji.)

toliko smo pretrpeli pred njim, da se ne dá povedati, posebno mene je mučil vedno. Tedaj, ko jaz letim tako s svojim konjem čez vlak, zapazim tega starega znanca na vozu. Jeza me zgrabi, pripognem se in mu priložim tako zaušnico, da bi bil kmalu s tistim kurnikom, v katerem je sedel, odletel ne vem kam. Tako smo prišli srečno na drugo stran. Udarimo na sovražnika in ga poženemo v divji beg. Po vaji se zberemo skupaj.

Ko se uredimo, zapazimo, da ni jednega tovariša. Vse smo preiskali, pa ga nismo našli; mislili smo že, da nam jo je popihal. Pa ni bilo tako. Kaj menite, kam je prišel? Ko smo leteli čez vlak, padel je s konjem vred v prazen voz brez strehe, in vlak ga je vlekel do bližnjega mesta. Zvečer je prijahal vesel in zdrav v naš tabor. Tako se nismo pri vojakihi nič zmenili za železnico in železnične vlake.«

(Konec.)

Naša železnica.

(Spisal Ivan Zupanec.)

(Konec.)

ekateri poslušalci se začudijo, drugi se zakrohota, grajski Matevž pa udari z roko po steni, rekoč: »Ta se mora pribiti na zid.«

Pisar Joža pa reče zaničljivo: »Ti, Peter, kadar sem jaz zraven, ni treba pripovedovati kaj takega.«

»Kaj železnica, to ni nič!« reče Matevž. »Ladije na morju so vam vse kaj drugega. Ko sem bil v Trstu za komija — bil je le hlapec pri nekem trgovcu — prišla je tje velikanska angleška ladija. Pravim vam, da je bila dokaj večja, nego naš grad. Pa ne lesena, iz samega čistega železa je bila. Topovi so štrleli na vseh krajih iz nje; imela jih je, kakor jež bodic. Vojakov in pomorščakov pa je bilo na nji več, nego je v naši celi soseski ljudij. Imela je velik železen stolp, iz katerega je molelo topov, sam ne vem, koliko. Pa to še ni vse! Ladijo so potopili lahko pod vodo, kadar so hoteli, tako, da se je videl le stolp iz vode. Stolp se je lahko vrtil, med tem se je pa streljalo na sovražnika iz vseh topov, da je bilo groza. Zaradi tega ni mogel sovražnik ladiji nikoli do živega. Tej vojni ladiji je bilo ime »Fleksibel«; vsaka ladija je krščena in ima svojo botro.«

»Dètè, zlomka«, začudi se Jernejček.

»Ko so Tržačani razžalili ženo poveljnikovo, razjezil se je tako, da je hotel streljati na mesto. V desetih minutah ne bo stal več kamen na kamnu, rekel je. Župan z mestno gospôdo je komaj potolažil močno razjarjenega Angleža.«

»Ta je menda tudi za na zid«, oglasi se razžaljen Ozebkov Peter.

»Kaj boš ti, kovač, govoril, ki še morja nisi videl.«

»Kaj? Morja da nisem videl? Saj smo imeli na Ogrskem vojaške vaje pri mažarskem morju (t. j. Blatnem jezeru). Preklicano veliko je.«

Matevž ni vedel na to trditev odgovoriti ničesar. Drugi vasovalci so pa tudi molčali, še tajnik ni rekel nobene.

»Pa so vendar prebrisanani ljudje na svetu sedaj«, izpregovori prvi Skalar. »Ko sem se peljal predlansko leto na svete Višarje, nisem se mogel prečuditi železnici. Stroji, vozovi in druge naprave, to vam je tako narejeno, da bi si človek ne mislil. Kako je tir raven! To je tako kakor po mizi. Kaj pa še le tisti rovi skozi hribe, to je čudno! Kako se neki prekoplje tak rov, posebno če gré skozi skalo?«

»O, to je lahka stvar, to se naredi lahko vse s stroji. Tak stroj spredaj koplje, zadaj pa meče od sebe prst in kamenje. Delavcem je treba le odvažati.« Tako pouči pisar strmeče poslušalce.

»Dètè, dètè, ta prebrisanost na svetu!« čudi se najbolj Jernejček.

»Marčič ima staro prerokovanje«, pravi Bubar, »v katerem je pisano, da pride takrat antikrist, kadar se bo ovijala železna kača okoli zemlje; tedaj pride tisti, katerega nas obvaruj sam Bog.«

»Pozno je že!« oglasi se Tonček. »Andrejec, jutri po nauku pridi k Bohku, dam za polič vina.«

Postava o naši železnici se je potrdila na Dunaju. Ko je prišel telegram v naše okrajno mesto, napravila se je bakljada,

in našega državnega poslanca so izvolili za častnega meščana. Naš občinski pisar je bil tisti dan v mestu. Ko je prišel domov, trudil se je, da se zgodi isto pri nas.

Prvo nedeljo po nauku se snide občinski odbor v sejo. Sam župan stavi predlog, da se izvoli poslanec za častnega občana, ker je pripomogel, da se bo zidala železnica skozi našo dolino. Pisar pa je slavil v naučenem govoru na dolgo in široko velike poslančeve za-sluge za našo občino.

»Ali bode kaj veljalo, če izvolimo poslanca za častnega občana?« povpraša odbornik Brdavs.

»Jaz ne privolim krajcarja iz občinske blagajnice za to«, pripomni Strah.

»Moža, ali so vama kaj plačali fantje, ko so vaju vzeli v svojo družbo? Saj vesta, kakšne navade smo imeli in jih imajo še sedaj fantje?« Tako povprašuje s povzdignjenim glasom pisar.

»Kaj povprašuješ? Kdo nama je plačal? Midva sva morala plačati fantovščino, to tako dobro veš, kakor midva.«

»Tako je«, pritrди Strahu Brdavs.

»No, vidita, prav tako je tukaj: poslanca vzamemo za svojega, in to nas ne stane niti beliča. Naš poslanec bo vesel te časti in nam bo dosti pomagal. Pravijo, da velja veliko pri cesarju. Če pa drugega ne bo, dal bo gotovo za nekaj poličev, če pride k nam.« Tako duhovito je Joža zagovarjal izvolitev poslanca za častnega občana. Obraz se mu je žaril, ko je mislil na poslančevo pijačo.

Tako smo dobili pri nas prvega častnega občana. Pisar je naznanil poslancu to v dolgem pismu.

Druga točka te imenitne seje je bil pisarjev predlog o napravi bakljade in razsvetljave. Četudi so sedeli v odboru sami prijatelji železnice, vendar se ni

rešila ta točka tako gladko, kakor prva. Naposled se je pisarju posrečilo, da je dobil večino za svoj predlog. Dovolila je, da se kupi na občinske stroške pol funta smodnika in dvajset lojevih sveč.

Kaj takega, kakor na večer te nedelje, ni bilo v naši vasi ne prej ne poznej. Ko je legel mrak na zemljo, pomikal se je od župana sem nenavaden sprevod. Spreddaj je mogočno korakal občinski pisar, čez ramo je imel veliko zastavo, na kateri se niso mogle več razločevati barve, v drugi roki pa pisan lampijon, ki ga je bil prinesel iz mesta. Za zastavonoscem je korakala vaška godba: Janez Zima s harmoniko, Miha Rezar s klarinetom in Ozebkov Peter z velikim turškim bobnom. Za godbo se je vila v dveh vrstah odrasla moška mladina s hlevskimi svetilnicami v rokah ali privezanimi na palicah. Spreddaj, ob straneh in zadaj pa je drla bosopeta mladina, neprestano — po pisarjevem povelju — kričoča: »Slava našemu poslancu, slava, živio, živio!« Na oknih hiš, mimo katerih se je pomikal sprevod, bila je tu in tam postavljena kakšna svetilnica ali leščerba. Na griču za vasjo pa so pokali topiči v črno noč, da je bilo veselje. Taka je bila naša razsvetljava in bakljada, ki je še sedaj ne moremo pozabiti! Pisar je poslal dolgo poročilo v časopise, in s solzami v očeh smo brali ta lepi dopis, ki je raznesel slavo naše vasi po širni domovini.

Vse se je veselilo nove železnice. Od glavnega do našega okrajnega mesta je ljudstvo željno pričakovalo, da pride prvi vlak. A soglasje ni trajalo dolgo.

V naši dolini so bili določeni trije kolodvori: v Lazih, Peči in Repnici.

Zoper kolodvor v Repnici so se vzdignili Zadržani, stari sovražniki Repničanov. Zaradi sovraštva tudi niso hoteli nič čuti o nameravani cesti iz Zadrge

v Repnico, za katero so dobili na svojo prošnjo podporo od deželnega zbora. Če se zida nova cesta, potem je gotovo postaja v Repnici, mislili so si. Zadržani so zahtevali kolodvor v Žlebu — med Pečjo in Repnico —, kamor so imeli nekoliko bliže, nego v Repnico. Za Zadržani so se oglasili Resjani in Dolžani. Vas Resje je med Lazi in Pečjo. »Če bode postaja v Žlebu«, dejali so Resjani, »tedaj je preblizu Peči; mesto v Peči in Lazih mora biti pri nas.« — »V Žlebu in Repnici ne moreta biti kolodvora, ker sta preblizu skupaj, tedaj je naša Dolga vas najbolj pripravna za postajo«, dejali so Dolžani.

Tako se je začel prepir o kolodvorih, ki je postajal vsak dan hujši in nam bolj in bolj grenil veselje. Skoro vsaka vas je hotela naposled imeti svojo postajo, a še v isti vasi ni bilo zloge, kje in za katerim plotom bodi kolodvor.

Ko je prišla v našo dolino komisija pregledovat namerjano proggo, zbrala se je v Žlebu množica pristašev žlebskega kolodvora. Navdušeno se je klicalo »živio!«, da bi se pridobila komisija za — žlebski kolodvor.

V vsaki gostilni si slišal tiste dni samo pogovore o kolodvorih. Vedno smo se prepirali, kje so kolodvori naj-

bolj potrebni, in si zalivali jezo s slabim vinom in grenkim pivom. Ti naši prepiri niso bili na škodo gostilničarjem.

Neke nedelje so se celó spoprijeli nekateri bolj vročekrvni pivci in si posegli ne prerahlo v lase. Drugi dan pa je hodil veselo naš zdravnik Popek po sosednih vaseh, obvezoval večje in manjše praske ranjencev in si služil lepe denarce. K nam smo pa klicali sosednjega zdravnika Zalarja, zakaj nihče ni prerok v svoji domačiji.

Naš sodnik Višnja je imel tiste dni obilo opravila. Tožarili smo se tudi zaradi žaljene časti.

Vsi napor — prošnje in poslanstva v Ljubljano in na Dunaj — Zadržanov, Resjanov in Dolžanov niso imeli zaželenega uspeha. Kolodvori so se postavili, kakor je bilo ukrenjeno, v Lazih, Peči in Repnici.

Sedaj veselo žvižga hlaçon po naši dolini, in vsi smo izprevideli, da so kolodvori na pravem mestu, če tudi bi imel marsikdo rajši postajo bliže.

Železnica nam prinaša tolike koristi, da je utihnil še njen največji nasprotnik — Pečnik. Mesto malokoristnega vozarjenja se je prijel zanemarjene kmetije.

»Hudika«, pravi večkrat, »pa je le dobra in koristna ta — naša železnica!«

Nadgrôbni napis.

(F. R. † 23. junija 1892.)

Mlad takó in poln nâd,
Zgódaj sem légel v smrti hlad.

Vendar ne tóžim, saj nihče ne vé,
Kaj verováti življenju se sme —
Često življenje trda je pot,
Trnja polna, polna zmót.

Kdor se v ljubézni spominjaš me vróči,
Nič za meno, prijatelj, ne joči:
Tiho poklekni na kraj jáme,
Môli zá-me!

